

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 661/2026
16.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Стевановића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Стевановића - адвоката Александра Милићевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 18К бр. 308/2023 од 25.02.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 671/25 од 20.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Стевановића - адвоката Александра Милићевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 18К бр. 308/2023 од 25.02.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 671/25 од 20.11.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 18К бр. 308/2023 од 25.02.2025. године, у ставу I, окривљени Никола Стевановић, поред осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затовра у трајању од 4 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 15.02.2023. године до 13.07.2023. године. Према окривљеном Николи Стевановићу изречена је мера безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је ближе опредељено у ставу I изреке пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 671/25 од 20.11.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца окривљеног Николе Стевановића - адвоката Александра Милићевића и браниоца

окривљеног АА – адвоката Дејана Драгића и пресуда Вишег суда у Београду 18К бр. 308/2023 од 25.02.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Николе Стевановића - адвокат Александар Милићевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине у односу на овог окривљеног и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање пред измењеним већем или укине другостепену пресуду у односу на овог окривљеног и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак и одлучивање пред измењеним већем или преиначи другостепену пресуду тако што ће окривљеног Николу Стевановића ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ или уколико нађе да нема места ослобађању од оптужбе изрекне казну затвора у складу са законским минимумом. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Николе Стевановића - адвокат Александар Милићевић у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је првостепени суд из изреке пресуде изоставио „држање ради продаје“ односно да је изоставио „и држали ради продаје“ као и „који потичу од продаје опојне дроге“, на који начин је, по ставу одбране, прекорачио оптужбу, јер је извршио објективно преиначење оптужбе.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу на страни 6, став три дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Уједно Врховни суд указује и на одредбу члана 420. став 1. ЗКП којом је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описане у оптужном акту и то додавањем веће криминалне активности

и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овога суда, чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао је у границама чињеничног основа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, па према томе није повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног, јер је извршено само прецизирање чињеничног описа у изреци пресуде који је прилагођен утврђеном чињеничном стању током поступка.

Сходно изнетом, а како је чињенични опис кривичног дела за које је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим остао у границама оптужног акта, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Стевановића - адвоката Александра Милићевића је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, које су законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (што и сам бранилац означава у поднетом захтеву) оспоравајући чињеничне закључке суда везане за проценат ТХЦ у пронађеним узорцима, износећи сопствену оцену доказа – налаза и мишљења вештака Јелене Кондић. Образлажући повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП бранилац наводи да је суд од олакшавајућих околности окривљеном Николи Стевановићу узео једино његово држање током поступка и чињеницу да је запослен, а да није занемарљива околност да је окривљени млад човек чије радње нису биле усмерене на угрожавање здравља и нису имале лукративн циљ, већ да је једини његов мотив био да помогне себи и својим родитељима, те да је окривљеном као отежавајућа околност узета ранија осуда за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ, али да иако се ради о истоврсном делу, ипак је у питању држање у мањој количини и за сопствену употребу. На описани начин, бранилац полемише са отежавајућим и олакшавајућим околностима, које је суд утврдио у току поступка, а од којих зависи врста и висина кривичне санкције односно одлука да иста буде већа или мања, на који начи указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП,

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни суд у наведеном делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа - судија
Јасмина Васовић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић